

Elizabeth von Arnim

En förtrollad april

Provläsning

Översättning av Nilla Emrén

Quadrifolia AB

www.quadrifolia.se

Engelska originalets titel: The Enchanted April
Originalet ligger i public domain
Svensk översättning Copyright © Milla Emrén 2026
Först utgiven 1922

Svensk utgåva Quadrifolia AB 2026
Översättning Milla Emrén

Utgiven 2026 av Quadrifolia AB
Gulunge 13, 741 97 Almunge
Översättning utan AI
Denna text får ej användas för att träna AI på något sätt

Kapitel 1

Alltihop började på en kvinnoklubb i London en eftermiddag i februari. Det var en ganska tråkig klubb och eftermiddagen var eländig. Mrs Wilkins, som åkt ner från Hampstead för att handla och hade ätit lunch på klubben, tog *Times* från bordet i rökrummet. Hon lät håglöst ögonen ögna igenom frågespalten och fick syn på detta:

Till Dem som uppskattar Blåregn och Solsken. Litet medeltida slott vid Medelhavets strand uthyres möblerat under april månad. Erforderliga tjänare finns. Svar till: Z, Box 1000, Times.

Det var så det började, men som så ofta var initiativtagaren ovetande om det just då.

Mrs Wilkins var så totalt ovetande om att hennes april det året bestämts precis då att hon irriterat och uppgivet släppte tidningen på bordet, gick bort till fönstret och dystert tittade ut på den genomblöta gatan.

Medeltida slott var inte menade för henne, inte ens om de uttryckligen beskrevs som små. Stränderna vid Medelhavet i april, eller blåregnet och solskenet, var inte för henne. Sådana härligheter var bara för de rika. Men annonsen vände sig trots allt till personer som uppskattar sådant, så på sätt och vis riktade den sig till henne också, för hon uppskattade dem verkligen, mer än någon visste, mer än hon någonsin sagt. Men hon var fattig. Det enda hon ägde själv i denna värld var nittio pund, noggrant hopsparade år för år, pund för pund, undanlagda från hennes klädpengar. Hon hade sparat ihop summan för att hennes man föreslagit det som en utväg för sämre dagar. Mrs Wilkins klädpengar, som hon fick av sin far, var hundra pund om året, så hennes kläder var det hennes man – han som tyckt att hon borde spara – kallade anständiga och passande, och när hennes bekanta sade

någoting alls om henne – vilket var mycket ovanligt eftersom hon var mycket obetydlig – sade de att kläderna såg utmärkta ut.

Mr Wilkins, som var advokat, uppmuntrade sparsamhet, förutom när den påverkade hans mat. Det kallade han inte sparsamhet, utan dålig hushållning. Men sparsamheten, som likt malar trängde sig på mrs Wilkins kläder och förstörde dem, hade han bara gott att säga om. "Man vet aldrig när det blir sämre dagar", sade han, "och då kan du glädja dig åt att ha en sparad slant. Det kan vi faktiskt båda två."

Mrs Wilkins stod där en stund och tittade dystert ut på Shaftesbury Avenue genom klubbens fönster. Det var en sparsam klubb, men den var praktisk eftersom hon bodde i Hampstead och handlade hos Shoolsbred. Medan hon stod där såg hon för sitt inre öga Medelhavet i april, med blåregnet och de avundsvärda möjligheter som de rika hade, medan ögonen tittade på det fruktansvärda, sotiga regnet som oavbrutet föll på de jäktade paraplyerna och de stänkande bussarna, och plötsligt undrade hon om det här kanske ändå var de sämre dagar som Mellersh – Mellersh var mr Wilkins – så ofta uppmuntrat henne att förbereda sig inför, och om det faktiskt hela tiden varit ödets mening att hon skulle använda sina besparingar för att ge sig av från detta väder och åka till det lilla medeltida slottet. En del av besparingarna, så klart, kanske bara en liten del. Eftersom slottet var medeltida var det kanske förfallet också, och något som var förfallet måste helt säkert vara billigt. Hon skulle absolut inte ha något emot lite förfall, för det som var förfallet från början behövde man inte betala för, tvärtom. Eftersom det sänkte priset som skulle betalas så betalade det egentligen sig självt. Men vilka dumheter att tänka på det ...

Hon vände sig bort från fönstret lika irriterat och uppgivet som hon lagt ifrån sig *Times*. Sedan gick hon genom rummet mot dörren för att ta regnrock och paraply, kämpa sig på en av de överfulla bussarna och åka till Shoolsbreds på väg hem för att köpa sjötunga till Mellersh middag ... Mellersh hade svårt för fisk och förutom lax tyckte han bara om sjötunga ... och då fick hon syn på mrs Arbuthnot, som hon kände igen och visste bodde i Hampstead och också var medlem i den här klubben. Mrs Arbuthnot satt vid bordet mitt i rummet där tidningen och tidskrifterna låg och läste också första sidan i *Times*.

Mrs Wilkins hade aldrig tidigare pratat med mrs Arbuthnot, som tillhörde en av många kyrkliga grupper som analyserade, klassificerade,

delade upp och registrerade de fattiga. När hon och Mellersh någon gång gick på fest var det hos impressionistiska målare, som det fanns gott om i Hampstead. Mellersh hade en syster som gift sig med en av dem och levde uppe på heden och därför drogs Mrs Wilkins in i en krets som var mycket främmande för henne, vilket fått henne att vara rädd för tavlor. Hon var tvungen att säga något om dem och hon visste aldrig vad hon skulle säga. Hon brukade mumla "Underbar" och känna att det inte räckte. Men ingen brydde sig om det. Ingen lyssnade. Ingen lade märke till Mrs Wilkins. Hon var en sådan som ingen lägger märke till på fester. Hennes kläder, angripna av sparsamhet, gjorde henne i stort sett osynlig. Hennes ansikte var ointressant, hennes samtal var motvilliga och hon var blyg. Och om ens kläder och ansikte och prat alla är oviktiga, vad finns det då kvar av en på fester?

Dessutom var hon alltid tillsammans med Mr Wilkins, en slätrakad, snygg man som gjorde varje fest lyckad bara genom att komma dit. Wilkins var mycket aktad. Han var känd för att vara mycket uppskattad av sina äldre kollegor. Hans systers krets beundrade honom. Han gav lämpligt intelligenta omdömen om konst och konstnärer. Han var kärnfull. Han var förståndig. Han sade inte ett enda ord för mycket och å andra sidan sade han heller aldrig ett ord för lite. Han gav intryck av att ha kopior av allt han sade och han var så uppenbart pålitlig att det ofta hände att människor som träffade honom på de här festerna blev missnöjda med sina egna advokater och efter en viss rastlöshet lämnade dem och bytte till Wilkins.

Naturligtvis hamnade Mrs Wilkins i skymundan. "Hon borde stanna hemma", sade hans syster, som själv hade något dömande, genomtänkt och slutgiltigt i sättet. Men Wilkins kunde inte lämna sin hustru hemma. Han var familjeadvokat och alla sådana har hustrur och visar upp dem. Han gick på fester med sin i veckorna och till kyrkan på söndagarna. Eftersom han fortfarande var ganska ung – han var trettionio – och yrkesmässigt intresserade sig för gamla damer eftersom han ännu inte samlat på sig tillräckligt många till firman, måste han gå i kyrkan och det var där som Mrs Wilkins blev bekant med Mrs Arbuthnot, men utan att ha pratat med henne.

Hon såg hur hon samlade de fattigas barn i kyrkbänkarna. Hon gick in i tåten för processionen från söndagsskolan, exakt fem minuter före kören, och fick pojkarna och flickorna prydligt placerade på deras

tilldelade platser, ner på deras små knän för den inledande bönen och sedan upp på fötter igen precis när dörren till sakristian öppnades till ljudet från den svulstiga orgeln, och kören och prästerskapet kom in, uppfyllda av litaniorna och budorden som de snart skulle dela med sig av. Hon såg ledsen ut, men det var uppenbart att hon var effektiv. Kombinationen fick Mrs Wilkins att undra, för de dagar hon bara lyckats köpa rödspätta hade Mellersh sagt till henne att den som är effektiv inte kan vara sorgsen och om man gör ett bra jobb så blir man automatiskt pigg och glad.

Ingening med Mrs Arbuthnot var piggt och glatt, fast mycket av hennes sätt med söndagsskolebarnen gick automatiskt, men när Mrs Wilkins vände sig bort från fönstret och fick syn på henne på klubben så var det ingening automatiskt med henne alls, utan hon tittade rakt på en del av Times förstasida, höll tidningen helt stilla och rörde inte blicken. Hon satt bara och stirrade och hennes ansikte såg som vanligt ut som en tålmodig och besviken madonnas.

Mrs Wilkins betraktade henne en kort stund och försökte ta mod till sig att prata med henne. Hon ville fråga henne om hon sett annonsen. Hon visste inte varför hon ville fråga henne det, men det ville hon. Vad dumt att inte våga prata med henne. Hon såg så snäll ut. Hon såg så olycklig ut. Varför kunde inte två olyckliga människor pigga upp varandra på väg genom livets enformighet genom att bara prata lite ... vanligt, avslappnat prat om hur det kändes, vad de skulle ha tyckt om, vad de fortfarande försökte hoppas?

Hon kunde inte låta bli att tro att Mrs Arbuthnot också läste just den annonsen. Hennes blick var på den delen av tidningen. Föreställde hon sig också hur det skulle vara ... färgerna, doften, ljuset, havets mjuka krusningar mot små heta stenar? Färg, doft, ljus, hav istället för Shaftesbury Avenue och de blöta bussarna och fiskavdelningen på Shoalbred's och tunnelbanan till Hampstead och middag, och imorgon samma sak och dagen efter samma sak och alltid samma ...

Plötsligt insåg Mrs Wilkins att hon lutade sig fram över bordet. "Läser ni om det medeltida slottet och blåregnet?" hörde hon sig själv säga.

Mrs Arbuthnot blev förstås förvånad, men hon blev inte alls lika förvånad som Mrs Wilkins var över att ha frågat.

Mrs Arbuthnot hade vad hon visste aldrig sett den ömkliga, magra,

färglösa figuren som satt mittemot henne med litet fräknigt ansikte och stora grå ögon som nästan försvann under en nedtryckt regnhatt och hon såg på henne en liten stund utan att svara. Hon *läste* faktisk om det medeltida slottet och blåregnet, eller hade gjort det för tio minuter sedan och sedan dess hade hon varit förlorad i drömmar ... om ljus, om färg, om doft, om det mjuka skvalpet från havet mot heta små stenar ...

"Varför frågar ni det?" sade hon med allvarlig röst, för hennes arbete med de fattiga hade gjort henne allvarlig och tålmodig.

Mrs Wilkins rodnade och såg oerhört blyg och rädd ut. "Åh, bara för att jag också såg den och jag tänkte att kanske ... Jag tänkte på något sätt ..." stammade hon.

Varpå Mrs Arbuthnot, som var van vid att dela upp människor i listor och grupper, tankfullt betraktade Mrs Wilkins medan hon av gammal vana funderade på vilken rubrik hon lämpligen skulle passa under, om hon behövde klassificera henne.

"Och jag har sett er förut", fortsatte Mrs Wilkins, som precis som alla blyga fortsatte prata när hon väl börjat och när hon hörde ljudet av det hon nyss sagt skrämde upp sig själv att säga ännu mer. "Varje söndag, jag ser er varje söndag i kyrkan ..."

"I kyrkan?" upprepade Mrs Arbuthnot.

"Och det verkar så underbart ... den här annonsen om blåregnet ... och ..."

Mrs Wilkins, som måste vara minst trettio, tystnade och flyttade sig oroligt på stolen som en tafatt och generad skolflicka.

"Det verkar så underbart", fortsatte hon hastigt, "och ... det är en så eländig dag ..."

Och sedan satt hon och tittade på Mrs Arbuthnot med samma blick som en fångad hund.

Denna stackars varelse behöver råd, tänkte Mrs Arbuthnot, som ägnade sitt liv åt att hjälpa och underlätta.

Alltså förberedde hon sig därför tålmodigt på att ge det.

"Om ni ser mig i kyrkan så antar jag att ni också bor i Hampstead?" sade hon vänligt och uppmärksamt.

"Javisst", sade Mrs Wilkins. Och sedan sade hon "Javisst" igen, medan hon sänkte huvudet på sin långa smala hals lite som om minnet av Hampstead tyngde henne.

"Var?" frågade Mrs Arbuthnot, som när det behövdes råd naturligtvis

började med att samla in information.

Men Mrs Wilkins lade mjukt och smeksamt sin hand på tidningen där annonsen fanns, som om de tryckta orden i sig var värdefulla, och sade bara: "Det är kanske därför det här verkar så underbart."

"Nej, jag tycker att det *där* är underbart i vilket fall", sade Mrs Arbuthnot, som glömde alla frågor och suckade mjukt.

"Så då *läste* ni den verkligen?"

"Ja", svarade Mrs Arbuthnot och hennes blick blev drömmande igen.

"Skulle det inte vara underbart?" mumlade Mrs Wilkins.

"Underbart", sade Mrs Arbuthnot. Hennes ansikte som lyst upp blev tålmodigt igen. "Mycket underbart", sade hon. "Men det är ingen mening med att slösa bort tid på att tänka på sådant."

"Åh, men det *är* det", var Mrs Wilkins snabba, överraskande svar, överraskande eftersom det var så olikt resten av henne: den intetsägande kappan och kjolen, den tillknycklade hatten, den lösa hårslingan som skymtade. "Och bara att fundera på det är värt något i sig ... en sådan förändring jämfört med Hampstead ... och ibland tror jag ... jag tror verkligen ... att om man funderar tillräckligt mycket så får man saker."

Mrs Arbuthnot betraktade henne tålmodigt. Vilken kategori skulle hon sätta henne i om hon måste?

"Kanske", sade hon och lutade sig lite närmare, "kan ni berätta vad ni heter." Hon log sitt allvarliga leende. "Om vi ska vara vänner, som jag hoppas att vi är, så är det bäst att börja från början."

"Åh ja, vad snällt av er. Jag är Mrs Wilkins", sade Mrs Wilkins. "Jag tror inte att det säger er något", lade hon till och rodnade när Mrs Arbuthnot inte sade något. "Ibland ... ibland säger det inte mig heller något. Men" – hon såg sig omkring som för att be om hjälp – "jag *är* Mrs Wilkins."

Hon tyckte inte om sitt namn. Det var ett medelmåttigt, obetydligt namn med en sorts lustig knorr på slutet, tänkte hon, som svängen uppåt på svansen på en mops. Men så var det. Det gick inte att göra något åt det. Wilkins var hon och Wilkins skulle hon förbli. Hennes man uppmuntrade henne att alltid presentera sig som Mrs Mellersh-Wilkins, men det gjorde hon bara när han var inom hörhåll, eftersom hon tyckte att Mellersh gjorde Wilkins ännu värre, underströk det all dagliga precis som en storslagen namnskylt på grindstolpen till en

vanlig villa understryker hur vanlig villan är.

När han först föreslagit att hon skulle lägga till Mellersh var det därför hon invänt, och efter en paus – Mellersh var alltför försiktig för att svara om han inte pausat först, och antagligen sparade det han skulle säga som en noggrann mental kopia under tiden – sade han mycket missnöjt: "Men jag är inte någon villa" och såg på henne som någon som hoppas, kanske för hundra gången, att han inte gift sig med en dumbom.

Naturligtvis var han inte någon villa, försäkrade mrs Wilkins honom. Hon hade aldrig tänkt att han var det ... Hon hade inte drömt om att mena ... Hon tänkte bara ...

Ju mer hon förklarade, desto mer hoppades Mellersh att han inte råkat gifta sig med en dumbom, och vid det laget kändes det välbekant för honom, för då hade han varit gift i två år. De grälade en lång stund om mrs Wilkins hade eller inte hade menat att mr Wilkins var en villa, om det nu kan kallas att gräla när ena sidan är värdigt tyst medan den andra sidan uppriktigt ber om ursäkt.

Jag tror, tänkte hon när det äntligen var över – det tog en lång stund – att alla skulle gräla om vad som helst när de träffats varenda dag i två års tid. Det vi båda behöver är semester.

"Min man är advokat", sade mrs Wilkins till mrs Arbuthnot för att försöka förtydliga vem hon var. "Han ..." Hon försökte komma på något upplysande hon kunde säga om Mellersh och kom på: "Han är mycket stilig."

"Det måste vara trevligt för er", sade mrs Arbuthnot vänligt.

"Varför det?" frågade mrs Wilkins.

"För att ... för att skönhet ... stilighet ... är en gåva som alla andra, och om den används på rätt sätt ..." sade mrs Arbuthnot lite häpet. Hon hade vant sig vid att hennes uttalanden godtogs utan frågor eftersom hon ofta pratade med de fattiga.

Hon tystnade. Mrs Wilkins stora grå ögon såg på henne och plötsligt kände mrs Arbuthnot att hon kanske fått för vana att förklara, och det på samma sätt som barnflickor eftersom hon hade en publik som var tvungen att hålla med, som kände sig rädd om den ville avbryta, som inte visste, som faktiskt var utlämnad till henne.

Men mrs Wilkins lyssnade inte, för just då dök en bild upp i hennes huvud, hur absurt det än verkade, och där satt två personer tillsammans

under ett stort slingrande blåregn som sträckte ut sig över grenarna i ett träd hon inte kände igen, och det var hon själv och mrs Arbuthnot. Hon såg dem ... hon såg dem. Och bakom dem, helt i solsken, fanns gamla grå väggar ... det medeltida slottet ... hon såg det ... de var där ...

Därför stirrade hon på mrs Arbuthnot utan att höra ett ord hon sade. Och mrs Arbuthnot stirrade på mrs Wilkins också, fångad av minen i hennes ansikte som uppfylldes av det hon såg och var lika lysande och skälvande som vatten i solsken när det rörs av en vindpust. Om mrs Wilkins varit på fest just då skulle andra intresserat ha betraktat henne.

De stirrade på varandra. Mrs Arbuthnot förvånad, frågande och mrs Wilkins med ögon som någon som fått en uppenbarelse. Naturligtvis. Det var så det kunde bli av. Hon själv, hon för sig själv, hade inte råd med det, och ens om hon hade råd skulle hon inte kunna åka dit helt ensam, men hon och mrs Arbuthnot tillsammans ...

Hon lutade sig fram över bordet: "Vi kan väl försöka få det?" viskade hon.

Mrs Arbuthnots ögon blev ännu större. "Få det?" upprepade hon.

"Ja", sade mrs Wilkins, fortfarande som om hon var rädd att någon skulle höra. "Inte bara sitta här och säga 'Vad underbart' och sedan åka hem till Hampstead utan att röra ett finger ... åka hem som vanligt och laga middag och ta hand om fisken som vi gjort år ut och år in och kommer att göra år ut och år in. Faktiskt", sade mrs Wilkins och rodnade upp till hårrötterna, för det hon sade, det som forsade fram, skrämde henne, och trots det kunde hon inte hejda sig, "så ser jag inget slut på det. Det finns inget slut på det. Så det borde finnas en paus, det borde finnas pauser ... för allas skull. Det skulle faktiskt vara osjälvviskt att åka iväg och vara lyckliga ett litet tag, för vi skulle vara så mycket trevligare när vi kom tillbaka. För alla behöver semester ibland."

"Men ... hur menar ni, få det?" frågade mrs Arbuthnot.

"Ta det", sade mrs Wilkins.

"Ta det?"

"Betala för det. Hyra det. Ha det."

"Men ... ni menar vi två?"

"Ja. Tillsammans. Vi delar. Då skulle det bara kosta hälften, och ni ser så ... ni ser precis ut som om ni vill ha det lika mycket som jag ... som om ni borde få vila ... att något trevligt hände er."

"Men vi känner ju inte varandra."

"Men tänk vad bra vi skulle göra det om vi åkte iväg tillsammans i en månad! Och jag har sparat till sämre dagar och jag skulle tro att ni också har det och det här är de där sämre dagarna. Titta på den ..."

Hon är överspänd, tänkte mrs Arbuthnot, men ändå kände hon sig märkligt upprörd.

"Tänk att åka iväg i en hel månad ... från allting ... till himmelen ..."

Hon borde inte säga så där, tänkte mrs Arbuthnot. Kyrkoherden ... Ändå kände hon sig märkligt upplivad. Det skulle verkligen vara underbart att få vila, att få en paus.

Men vanan gjorde henne dämpad igen och år av umgänge med de fattiga fick henne att med vagt medkännande överlägsenhet säga: "Men himmelen finns ju inte någon annanstans. Den är här och nu. Det har vi hört."

Hon pratade rakt på sak, precis som när hon tålmodigt försökte hjälpa och upplysa de fattiga. "Himmelen finns inuti oss", sade hon med sin mjuka låga röst. "Vi vet det från den allra högsta källan. Och ni kan raderna om släktskapet, eller hur ..."

"Ja, *dem* kan jag" avbröt mrs Wilkins otåligt.

"Släktskapen mellan himmelen och hemmet", fortsatte mrs Arbuthnot som var van att avsluta sina meningar. "Himmelen finns i vårt hem."

"Det gör den inte", sade mrs Wilkins, återigen överraskande.

Mrs Arbuthnot var förbluffad. Sedan sade hon mjukt: "Jo, men det gör den. Den finns där om vi väljer det, om vi skapar den."

"Jag väljer den och jag skapar den och det gör den inte", sade mrs Wilkins.

Då tystnade mrs Arbuthnot, för hon tvivlade också på det där med hemmet ibland. Illa till mods satt hon och såg på mrs Wilkins och kände ett allt större behov av att klassificera henne. Om hon bara kunde klassificera mrs Wilkins, tryggt få in henne under rätt rubrik, kände hon att hon själv skulle återfå jämvikten som på ett underligt sätt verkade glida iväg. För hon hade inte heller haft semester på årtal och när hon sett annonsen hade den fått henne att drömma. Mrs Wilkins upphetsning över den smittade och när hon lyssnade på hennes impulsiva, underliga prat och såg hennes lysande ansikte fick hon en känsla av att hon blev väckt ur sömnen.

Mrs Wilkins var helt klart överspänd, men Mrs Arbuthnot hade träffat överspända människor förut – hon träffade dem faktiskt hela tiden – och de påverkade inte hennes egen jämvikt alls. Men den här kvinnan fick henne att känna sig osäker, som om det skulle vara både bra och önskvärt att ge sig av, bort från kompassens visare som pekade mot Gud, make och plikt – för Mrs Wilkins verkade inte tycka att Mr Wilkins skulle följa med – och för en gångs skull bara vara lycklig. Vilket det naturligtvis inte var, vilket det naturligtvis inte kunde vara. Hon hade också en sparad slant som hon satt in på postkontot vartefter, men att tänka sig att hon någonsin skulle glömma sin plikt så mycket att hon tog ut den och lade pengarna på sig själv var helt klart absurd. Det kunde hon väl, skulle hon väl aldrig göra? Hon skulle ... kunde väl aldrig glömma sina fattiga, glömma eländet och sjukdomarna så fullständigt? En resa till Italien skulle utan tvekan vara förtjusande, men det fanns många förtjusande saker man skulle vilja göra och varför fick man sin styrka om inte för att kunna avstå från dem?

Livets fyra fakta var lika oföränderliga som kompassens pekare för Mrs Arbuthnot: Gud, make, hem, plikt. Hon hade somnat till dessa fakta för årtal sedan, efter en tid av stor förtvivlan, vilat huvudet på dem som på en kudde, och hon var rädd för att bli väckt ur ett så enkelt och lugnt tillstånd. Därför letade hon ihärdigt efter en rubrik hon kunde stoppa in Mrs Wilkins under för att på så sätt belysa och lugna sina egna tankar.

När hon satt där och ängsligt såg på henne efter hennes senaste kommentar och kände hur hon själv blev alltmer påverkad och ur balans, så bestämde hon sig för att i denna stund, som kyrkoherden sade på möten, sätta henne under rubriken Nerver. Det var tänkbart att hon borde hamna direkt under rubriken Hysteri, som ofta bara var väntrummet till Galenskap, men Mrs Arbuthnot hade lärt sig att inte stoppa in folk i deras slutliga kategorier för fort, eftersom hon mer än en gång förfärat upptäckt att hon haft fel, och det hade varit så svårt att få ut dem därifrån igen och hon hade känt sig förkrossad och haft fruktansvärda samvetskval.

Ja. Nerver. Hon arbetade förmodligen inte för andra människor, tänkte Mrs Arbuthnot, hade inte något arbete som fick henne att tänka på någon annan än sig själv. Hon hade uppenbart inget mål ... drabbades av infall, av impulser. Nerver var nästan helt säkert hennes kategori, eller skulle snart vara det om ingen hjälpte henne. Stackars liten, tänkte

mrs Arbuthnot, som inte kunde se hur långa mrs Wilkins ben var på grund av bordet, och medkänslan fick henne att hitta jämvikten igen. Det enda hon såg var hennes lilla, ivriga, blyga ansikte och hennes smala axlar och blicken fylld av barnslig längtan efter något som hon var säker på skulle göra henne lycklig. Nej, sådant gjorde inte människor lyckliga, sådana flyktiga saker. Mrs Arbuthnot hade under sitt liv med Frederick – mannen hon gift sig med som tjuugoåring, och nu hade hon inte fyllt trettiofyra än – lärt sig den enda plats där man kan hitta äkta lycka. Nu visste hon att den bara finns när man varje dag, varje timme lever för andra. Den finns bara vid Guds fötter. Hade hon inte om och om igen tagit med sig sina besvikelser och misräkningar dit och tröstad gått därifrån?

Frederick var den sortens make som får sin hustru att tidigt bege sig till Guds fötter. Från honom och dit hade det bara varit ett kort om än smärtsamt steg. I efterhand kändes det kort, men det hade faktiskt tagit hela det första året av äktenskapet och varje steg hade varit en kamp och just då kändes det som om varje centimeter var fläckad med hennes hjärteblod.

Men nu var allt det där över. Det var länge sedan hon funnit frid. Och Frederick hade gått från att vara hennes passionerat älskade brudgum, från hennes avgudade äkta man, till att vara näst efter Gud på hennes lista med plikter och tålmod. Där fanns han, den näst viktigaste, en blek person som blivit ännu blekare av hennes böner. I årtal hade hon bara kunnat vara glad genom att glömma glädjen. Hon ville ha det så. Hon ville stänga ute allt som kunde påminna henne om vackra saker, som kunde få henne att börja igen, att längta ...

"Jag skulle så gärna vilja vara vänner", sade hon uppriktigt. "Ni kan väl komma och hälsa på mig, och låta mig hälsa på ibland? När som helst när ni skulle vilja prata." Hon letade i sin handväska "Ni ska få min adress ... så glömmet ni det inte." Och hon hittade ett kort och räckte fram det.

Mrs Wilkins brydde sig inte om kortet.

"Det är lustigt", sade mrs Wilkins som om hon inte hade hört henne, "Men jag ser oss två ... er och mig ... i det medeltida slottet nu i april."

Mrs Arbuthnot blev illa till mods igen. "Gör ni?" sade hon och ansträngde sig för att inte förlora jämvikten när de lysande grå ögonen drömmande betraktade henne. "Gör ni?"

"Brukar inte ni se saker i en sorts blixtn innan de händer?" frågade mrs Wilkins.

"Aldrig", svarade mrs Arbuthnot.

Hon försökte le. Hon försökte le det medkännande men ändå kloka och överseende leende hon log när hon lyssnade på de fattigas självklart förutfattade och ofullständiga idéer med. Hon lyckades inte. Leendet bleknade.

"Naturligtvis", sade hon lågt, nästan som om hon var rädd för att kyrkoherden och sparbanken lyssnade, "skulle det vara det vackraste ... det vackraste ..."

"Även om det vore fel så är det bara en månad", sade mrs Wilkins.

"Det ..." började mrs Arbuthnot säga, helt säker på att den åsikten var förkastlig, men mrs Wilkins avbröt henne innan hon pratat klart.

"Hur som helst", avbröt mrs Wilkins henne, "är jag säker på att det är fel att vara god alltför länge, tills man blir olycklig. Och jag ser att ni har varit god i årtal, för ni ser så ledsen ut" – Mrs Arbuthnot öppnade munnen för att protestera – "och jag, jag har bara utfört mina plikter, saker för andra människor, ända sedan jag var liten, och jag tror inte att någon älskar mig ett dugg ... ett dugg ... m-mer ... och jag längtar ... åh, vad jag längtar ... efter något annat ... något annat ..."

Tänkte hon gråta? Mrs Arbuthnot blev genast illa till mods och medkännande. Hon hoppades att hon inte tänkte gråta. Inte där. Inte i det där otrevliga rummet med främlingar som kom och gick.

Men mrs Wilkins, som upprört dragit flera gånger i en näsduk som inte ville komma upp ur fickan, lyckades faktiskt till slut med att bara snyta sig i den och sedan blinkade hon mycket snabbt ett par gånger, såg på mrs Arbuthnot med en darrande min av halvt ödmjuk, halvt skrämmd ursäkt och log.

"Vet ni", viskade hon och försökte göra munnen stadig, uppenbarligen fruktansvärt skamsen över sig själv, "att jag aldrig pratat med någon på det här sättet förut i hela mitt liv? Jag kan inte förstå, jag vet helt enkelt inte vad som kommit över mig."

"Det är annonsen", sade mrs Arbuthnot och nickade allvarligt.

"Ja", sade mrs Wilkins och torkade sig försiktigt runt ögonen, "och att vi båda två är så ... olyckliga." Hon snöt sig lite igen.